

Drobljanci.

Zložil Anton Medved.

1.

Kar nam napišeš, napiši tako,
da te nobeden razumel ne bo,
pa te bo marsikdo hvalil,
pa te bo malokdo žalil,
ker se bo vsakdo povedati bal,
da ni razumel tega, kar je bral.

2.

To vemo danes zagotovo,
da smo prispeli v dobo novo:
O pravi veri pridiguje člankar,
iz pesmi in povesti kuka Cankar
in slednji vaški paglavec je strankar.

3.

Ob urah težavnih le plakaj,
a stisni v samotni se kot!
Opiraj se nase, ne čakaj
od svojega brata dobrot!
Kar vzameš na posodo, lahko povračaš,
dobrota je dolg, ki ga nikdar ne plačaš.

4.

Ženico vprašaj, če se joče,
ne: kaj ji je, temveč: kaj hoče.

5.

O duševne edinščine,
ki trapi ene ženščine:
učijo se latinščine,
ne znajo pa slovenščine.

6.

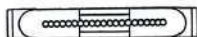
Velé, da vsak poet je malo „trčen“.
Zakaj? Ker vsak je preodkritosrčen.

7.

Lovca pravega je sram
v dalje streljati meglene.
Kaj je vreden epigram,
če nikogar ne zadene!
Kdor ga spiše sebi sam,
naj ga v svoj predal zaklene!

8.

Če hočeš, da ti „prosvetljencev“ krog
za tvoje spise zine kako hvalo,
ogibaj skrbno se besede: Bog,
in če jo rabiš, piši jo vsaj z malo!

O povej mi . . .

Zložil G. Koritnik.

O povej mi, povej,
skrivnostni vedež, nocoj —
ali bo kakor doslej
žalosten delež moj?

Ali bo kakor doslej
z mano šel grenki čas,
ali bo v črnih skrbeh
vedno temnel mi obraz?

Ali sem upal zaman
solnčnih, veselih dni,
ali sem vetru sejal
svoje mlade moči?

Ali bo kakor doslej
moja tožila prostost —
kam drži cesta naprej,
komu postanem naj gost?

Komu postane naj gost
duh sebi samemu tuj —
vedež moj, reci: potuj,
duh si svoboden in prost!

